

Nyitrai Lászlóné Bátyjával, Sövény Györggyel Melbourne-Ben

Ez a fotó 1999-ben készült Ausztráliában, Melbourne-ben, a testvérem otthonában. Akkor volt Gyuri kilencvenedik születésnapja, májusban. A melbourne-i kertés házuk se túl nagy, se túl szép, tizenkettő egy tucat. A bátyám a holokauszt idején munkaszolgálatos volt valahol Magyarországon. Amikor hazajöttünk, 1945-ben, akkor változtattuk meg a vezetéknévünket Sövényre, Vilmos bácsikánk után. Gyuri a háború után Pécssett folytatta a családi üzletet, a második feleségét 1947-ben vette el. Őt Tribicsér Katalinnak hívták, ő is zsidó volt. Egy gyermekük született, akit Klárinak hívnak. 1957-ben kivándoroltak Ausztráliába. Akkoriban Klári kilenc éves volt. Gyuri, amikor kiment, kereskedő volt, közben kitanulta a műszaki rajzolás. Először elhelyezkedett műszaki rajzolóként, utána pedig elhívta egy magyar ismerőse, akinek volt egy féldrágakövek import-exportálásával foglalkozó vállalkozása. A bátyám nagyon ügyes kezű ember volt, azzal foglalkozott, hogy a bemutatókra előkészítette a köveket. Fekete vagy bármilyen színű bársonnyal bevont lapok voltak a bemutató tálcák, ezekre rakta a mintadarabokat, feliratozta őket, és ha valahová szállítani kellett, akkor Gyuri készítette el a csomagokat. Egészen nyolcvanéves koráig, míg nyugdíjba nem ment, aktív volt. A felesége egy nyomdában dolgozott könyvelőként, a lányának két gyermeke született, Kim és Paul, ma is kint élnek. A bátyám 2000-ben, Melbourne-ben halt meg, a hamvait egy évvel később hazahoztuk a pécsi zsidó temetőbe, a családi sírboltunkba. A bátyám feleségével, Kátival nagyon jó volt a viszonyunk, hiszen együtt jöttünk Budapestre később, együtt laktunk, és amikor kivándoroltak a bátyámmal Melbourne-be, amikor tehettem, meglátogattam őket, ötször voltam Ausztráliában náluk vendégségben. Most is, Gyuri halála után hetente beszélünk telefonon. Nagyon jó a kapcsolatunk.